

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Subnotatio I. Quàm magni faciendi Pontificis tituli, à tot Patribus, ipsisque
Concilijs delati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

EPILEGOMENA

Reflectendus est animus, super adeò vberem messem titulorum ac decorum Romani Pontificis. Et sicut nonnulla pramissimus ad tot titulos eruendos, vel necessaria vel opportuna, ita nonnulla subijcienda sunt adeos iam erutos, penitius per spiciendos, vel ad fructum ex eis decerpendum accommodata.

SVBNOTATIO I.

Quàm magni faciendi Pontificis Tituli, à tot Patribus, ipsisque Concilijs delati.

TITVLOS Pontificis siue à Patribus, siue à Concilijs delatos, omninò magni, ac etiam maximi esse faciendos, pono extra dubium. Incipiamus à Patribus. Si magnum est laudari à laudato viro, qui tamen plerunque corrupto est iudicio, & de rebus ex affectu pronunciat, vel per assentationem mentitur; quanto illustrius debet videri, à persona cuius incorruptum sit iudicium laudem referre, & quidem solidam, & pro qua timendum non sit, à
su-

fumo adulationis, vel à captati commodi lenocinio? Sunt sanè Patres, vt S. Augustinus l. 2. in Iulianum rectè dixit, Ecclesiæ plantatores, rigatores, ædificatores, pastores, nutritores; leges in hanc sententiam alia apud Simancam in Cathol. Inffitut. toto titulo 22. Et quod caput est, discretèque agnoscitur in Concilio Ephesino in Epistola Synodi, venientis ad definitionem fidei, *Sancti Patres, loquente in eis Spiritu sancto protulerunt*, quæ ab eis accepimus. Quis ergo possit titulos ab eis delatos nõ æstimare permagni? Porrò quod locutum in Patribus Spiritum sanctum, asserit Concilium Ephesinum, ita passim accipit vulgus fidelium, vt sensus sit, Patres tanquam Vasa perpurpata, accepisse vberem influxum donorum Spiritus sancti, indeque manasse, quæ in Ecclesiã verbo, aut scripto transfuderunt, non absque proprii intellectus negotiatione. Quæ ratione, pronuntiata Patrum sunt purè humana, tamen non possint non redolere fontem è quo sunt hausta per naturale mentis opificium. Sicut Conclusiones Theologicæ, prout deductæ ex antecedenti reuelato, quamuis non sint certæ secundum fidem, quia interuenit naturalis negotiatio intellectus humani, integrans motiuum assentiendi, & diluens puritatem motiui diuini, siue auctoritatis increatæ: tamen sapiunt antecedentis reuelati nobilitatem, eiusque tamen admixtæ, velut fragrantiam inhalant. Rectè ista & sapienter, valentque etiam pro quouis Patrum sigillatim accepto.

Cæterum sublimius quiddam cogitandum est de eadem Spiritus sancti locutione per Patres, quos volo attendi, non sigillatim atque diuisim, sed vniuersè & coniunctim. Agnoscendum enim est, quod à Patribus vniuersim, & vel nullo ex eis, vel vix villo contradicente, circa negotia Christianæ religionis affirmatur, pertinere ad fidem. Non quod ipsi Patres exceperint immediatè reuelationem diuinam, cuius interuentu, constituuntur obiecta fidei; vel quod motiuum credendi aliquid ex fide, sit auctoritas

Pa-

Patrum: (Neutrum quippè est admittendum:) sed quod vnanimis Patrum consensus, sit signum diuinæ traditionis, quæ æquè exhibet internum diuinæ fidei motuum, ac Scriptura Canonica. Et ita rectè Molina l. p. q. 1. art. 8. Gillius l. 1. tract. 7. c. 13. nu. 10. & Carbo l. 4. Introd. ad Theolog. c. 19. præiuratque Vincent. Lyrin. c. 39. commonit. Cum igitur in re de qua agimus, Patres vniuersi, nemine refragante consentiant, Summum Pontificem gaudere ijs titulis, quos exhibuimus; manifestum est notiones illis titulis subiectas, & sensum vnum ac eundem, qui sub diuersis illis verborum formulis proponitur, pertinere ad fidem Christianam. Ex quo habetur sublimior ille sensus, in quo dicebam posse affirmari, locutiones Patrum, quas hîc digessimus, esse locutiones Spiritus sancti.

Idem verò multo liquidius est de Cōcilijs. Nam Decreta dogmatica Conciliorum, ex quo sunt confirmata, agnoscenda sunt, continere doctrinam à Deo reuelatam, cui ex fide diuina sit assentiendum, tanquam infallibiliter veræ, perfusæ diuina auctoritate. Imo sunt qui idem statuunt de decretis Conciliorum legitimorum, etiam priusquam confirmentur, ita enim præter cæteros Castro l. 1. de iusta Hæretic. punit. c. 6. Duuallius Tract. de Pontif. p. 4. q. 6. & Salaz. l. de Concept. c. 43. §. 5. Ad rem tamen præsentem satis superque est, quod nemo Catholicus reuocare in dubium auit: Nempe quod dogmata à Concilijs confirmatis proposita, contineant doctrinam infallibilem, & diuinam fide tenendam. Vnde S. Gregorius l. 1. reg. Epistola 24. affirmat, se non minùs venerari quatuor Oecumenica Concilia quæ iam tunc celebrata erant, quàm quatuor Euangelia. Nicolaus verò I. Epistola ad Michaelem Imperatorem, decreta Conciliorum vocat, diuinitus inspiratas sententias. S. Cyrillus Alexandrinus l. 1. de Trinitate, Decretum Nicæni Concilij, vocat diuinum & sanctissimum Oraculum. Nec minus splendide de eadem Synodo S. Ambrosius præfatione ad libros de fide, vbi Patres
illius.

illius trecentos octodecim, componit cū totidem Abrahæ vernaculis, quibus S. Patriarcha victoriam aduersus impios reportauit. Scitè Nyssenus orat. in suam Ordin. hanc fuisse ait præclaram Ecclesię textrinam, qua stola fidei prima cōtexta est, Pulchrè Anastasius Sinaita c. 9. *ἰδρυεῖς initio*, Synodū Nicānam, nominat *Sanctissimam & Beatissimam, Spiritus sancti quasi vnigenitā filiam*. Spissum volumen, ex Elogijs cūm cæterorum Conciliorum, tūm nominatim Nicāni primi contexi posset, si res ferret. Sed non est ludenda opera in eo confirmando, de quo conuenit inter Catholicos absque controuersia, nimirum quod Concilia confirmata faciant ex fide certum, quicquid proponunt tanquam verè credendum. Quandoquidem ergo plerique ex titulis encomiasticis recensitis, non nisi cortice vocum discrepantes, à cæteris omnibus contentis in syllabo proposito, deprompti sunt ex Cōcilijs legitimis ritè confirmatis, ijdemque sunt dogmatici, (nec enim aliud ferunt hi tituli, quā quod variæ alibi extantes definitiones irretractabiles de Pontificis auctoritate & infallibilitate continent:) sequitur manifestè, notionem titulis illis subiectam pertinere ad doctrinam à Spiritu sancto inspiratam, cui ex diuina fide sit assentiendum. Quo genere laudis & encomij, nullum potest esse sublimius aut solidius, & in quo minùs à fraude vel fallacitate sit metuendū. Adde etiam, cui minùs possit obstrepere inimicus quantumuis felle maleuolentiæ suffusus; quandoquidem vel si rumpatur, non poterit mendacem facere Deum à quo laus illa profecta est.

Ex dictis infero, nulla ex parte, Romani Pōtificis decora, potuisse nobiliùs, magnificentiusue exponi, quā ei contextendo florulentam huiusmodi coronam è Patrum vniuersorū areolis, & Conciliorū cōfirmatorum hortis decerpam. Quis enim supra laudes ab ipso Deo depactas, dicendo possit adijcere, quantumcunque connitatur? [Magnus laudator, & vehementer ambienda laudatio;] ait S. Bernardus

auilli

dus

duſ ſerm. 5. in feſto omnium Sanctorum, agens de laude, quæ iuxta Apoſtolum, erit Sanctorum vnicuique à Deo: quod hîc æquè valet, cû laus iſta, æquè fit à Deo, vt monſtratum eſt.

S V B N O T A T I O I I.

Indicatio veritatum Theologicarum, recensitis Pontificijs titulis abditarum.

INDICATIONEM duntaxat recipio, quia ſi eadem veritates proſequendæ eſſent iuxta tractatione, ſpiſſum volumen eſſet conſcribendum. Itaque ſtrictim duntaxat & obiter indicabo, quantæ opes in proſiſtitis titulis Pontificijs deliteſcant, notatis ſimul Doctoribus, à quibus ſingulæ veritates hîc attingendæ, excutiuntur diligenter.

V E R I T A S I.

Romanus Pontifex, eſt viſibile caput Eccleſiæ uniuerſalis.

A Pertè & in actu ſignato id ferunt plerique tituli recensiti *Litera C.* idque omnibus eſſe exploratum, conſtat Philippus Coeleftini Papæ in Ephefino Concilio legatus, verbis illis tom. 2. eiufdem Concilij edit. Pelta. c. 26. [Nulli dubium, imo ſæculis omnibus notum eſt, Sanctum Beatiffimumque Petrum, Apoſtolorum Principem & caput, fideique columnam, Eccleſiæ Catholice fundamentum, à Domino I E S U Chriſto Salvatore noſtro, humanique generis Redemptore, Coeleftis Regni clauſes accepiffe, ſoluendique atque ligandi poteſtate quâ acceperat uſum fuiſſe; necnon per Succellores ſuos huc uſque ſemper viuere, cauſasque decernere, ſemperque vi-

T t

ctu-